

NEJČASTĚJŠÍ VÝMLUVY PROČ S VÁMI KAMARÁDI NEMŮŽOU NA TREK A CO JIM NA TO ŘÍCT

Tento článek pochází z webu Za horami.cz, kde najdeš jeho online verzi včetně případné fotogalerie. Až budeš opět ve spojení se světem, můžeš se také podívat na Facebook [@zahoramicz](https://www.facebook.com/zahoramicz), co je nového.

Každý rok je to stejné. Člověk má v hlavě námět na parádní expedici, nad fotkami z googlu se sbíhají sliny a ve snech šplhá po neznámém hřebeni. Už jen sehnat lidi. A tady začíná balvan úrazu, protože mladší studující kamarádi na nic pořádnějšího nemají finance a v práci zapřažení vrstevníci jsou na štíru s dovolenou. A hlavně mají všichni plnou hubu keců...

Když už přece jen někoho zvikláte, aby o výletu uvažoval, nakonec si to stejně rozmyslí. Nejběžnější výmluvy slýchám pořád dokola v téměř nezměněném gardu. Protože mě nebaví lidi furt přesvědčovat, že na podzim budou při [promítání](#) jen ronit krokodýlí slzy, proč nejeli s námi, jednou provždy budiž mé odpovědi zapsány do dějin internetu.

1) JÁ JSEM TAKHLE JEŠTĚ NIKDY NEBYLA

Nejhloupější vytáčku uvádím speciálně v ženském rodě, tak jak ji pravidelně slýchám. Když už se někoho osobně ptám, jestli někam nechce jet, v životě bych neoslovil člověka, o kterém si myslím, že na danou věc nemá.

Nějak se začít musí.

Pokud běžně chodíte po českých a slovenských horách, tak při [dodržení několika rozumných zásad](#) a správně sbaleném batohu vás v doprovodu aspoň trochu zcestovalejšího kamaráda nemůže potkat nic neřešitelného.

Samozřejmě byste se neměli hned napoprvé pouštět do divočiny, ke které jsou potřeba technické zkušenosti, speciální vybavení nebo lezecké umění. Ale ve zkratce – do čtyř až pěti kilometrů, mimo ledovce a lezecké terény je to prostě jen o něco větší dřina [vykoupená úžasnou krajinou](#) a [nezapomenutelnými zážitky](#).

První týden pod krosnou je na chcípnutí každému, pak se záda adaptují a vy si můžete užívat výletu.



V horách si musíme pomáhat, Stará Planina, Srbsko

Dobrá teoretická příprava ani praktické zkušenosti nikdy nejsou na škodu a spoustu věcí usnadní. Ale kdo se bojí, nesmí do lesa a **bez prvního pokusu nepřijde ani ten druhý, kdy už budete moci těžit z toho co, jste se napoprvé naučili.**

Při prvním třídenním výletu po maturitě do Tater, který navíc vyšperkovalo příšerné počasí, jsem myslel že bíděně zhynu. Rok na to jsem jel na dva týdny do Rumunska s bandou kamarádů, kteří něco podobného stejně jako já absolvovali poprvé. Bylo to boží, i když dneska už bych se třeba [sbalil úplně jinak](#).

2) JÁ VÁS NECHCU ZDRŽOVAT

Běžná varianta prvního výroku. Přechod hor není závod (pokud jste se na nějaký cíleně nepřihlásili) a kdo si neumí vychutnávat krásy přírody, jakoby nikde nebyl. Každý má své tempo a rozumný náčelník výpravy tomu umí přizpůsobit plány pro celou skupinu.

Osobně se do kopce snažím škrábat spíše rychleji, ať to mám dříve za sebou, ale nemám problém dát si nahoře leháro, provětrat foťák nebo si chvíli číst, než doleze zbytek expedice. Samozřejmě, že i pomalejším jedincům je pak potřeba dopřát chvíli na zotavenou.

To hlavní, co se na cestách počítá, je, jestli dotyčná osoba nemá permanentně blbé kecy,

jestli není sobecká a pomůže když je potřeba a jestli v případě nedostatku zásob, vody nebo ohrožení přírodními živly je schopna se kousnout a popojít na bezpečné místo a nebo si sedne a začne trucovat, že tohle v plánu přece nebylo.

Zdaleka ne každý člověk má na to se zcela bez přípravy pustit do [přechodu přes třítisícovku](#). Fyzická omezení neobejdete a je důležité nepřecenit své nebo kamarádovy síly. Nesoudnost může vést ke komunikačním problémům a několikerému naštvání v lepším případě a solidnímu průseru v tom horším.

Ale stále podle mě **platí, že průměrně fyzicky zdatné, sportující a chodící individuum může do hor bez obav, pokud se plán expedice přizpůsobí skupině jako celku** (a tedy jejímu nejslabšímu článku).



Odpočinu si a fičíme dál, Fanské hory, Tádžikistán

3) NEMÁM PRACHY

Za dob svého studia jsem učinil jednoduchou kalkulaci. Buď se můžu vypravit na předvídatelný západ, což mě přijde cca na pět tisíc za pár dní a nebo za stejnou cenu strávím tři týdny ve stále překvapující východní Evropě. Poměr cena/výkon hovořil jasně ve prospěch východního směru.

Může mě urvat, když větu „já na to nemám prachy“ slyším z úst někoho, kdo se právě vrátil z víkendu v Londýně, facebook sjíždí na smartphonu v ceně mého kompletního trekového vybavení a třikrát týdně od něj slýchám, jak se vykalil v nějaké putyce.

Život je o prioritách a je pravděpodobné, že výše zmiňovaný modelový jedinec zřejmě nebude tím správným outdoorovým prototypem, ale realita nebývá od mé nadsázky zase tak daleko.

Nejsem zastáncem poustevnického stylu života ani [extrémního šetření](#), ale několik rozumných propočtů vám na [nízkonákladovou cestu po krásách divokého východu](#) uspoří cobydup.



Korunka ke korunce, vždycky se to nějak nasbírá

Navíc je potřeba si uvědomit, že **při správné volbě destinace a způsobu cestování vás výlet nemusí vyjít (o moc) draž než váš normální život v civilizaci.**

Schválně si spočítejte, kolik vás stojí jenom běžně fungovat a pak to porovnejte s náklady na cestu po zemích, kde nemusíte platit za spaní (když si vezmete stan) a potraviny jsou většinou levnější

(a kvalitnější) než u nás.

Jedinou výraznější položkou pak zůstává doprava na místo a menší přesuny mezi lokalitami, které ale na východ od nás nejdou do žádných astronomických částek. Kromě toho je stopování v těchto státech úžasně jednoduché.

Pár příkladů. Zpáteční vlaková jízdenka kdekoliv po [Balkáně](#) se vejde do dvou až třech tisíc (sleva Citystar) a letenky do [Gruzie](#) se dají sehnat za šest až sedm tisíc. Následující náklady se už opravdu pohybují na nebo pod hranici vaší každodenní spotřeby, i když hodně záleží na množství přesunů a vzdálenostech.

Tři týdny v Makedonii tak přijdou na šest tisíc a [měsíc a půl na Kavkaze](#) se včetně letenek, víz a přesunů skrze tři státy vleze do dvaceti tisíc.

Přihodte ještě pět tisíc navíc na letenky a máte na poměrně luxusní exkurzi skrz celou [Indii](#). Ve srovnání s dovolenou na riviéře docela pakatel. Přitom ani v jednom případě není nutné extrémně škulit.



Takhle vypadají opravdoví chudáci, Váránasí, Indie

4) NEMÁM ČAS

„Nečekal jsem, že mám tak benevolentní šéfy“ vyprávěl mi nedávno klasicky zaměstnaný kamarád, který se v létě chystá na měsíc do kanadské divočiny. Čtyři týdny dovolené na celý rok jsou pekelně málo a zažitá představa je, že zaměstnanec většinou nedostane více než 14 dní v kuse (něco si musí nechat na svátky atp.).

Jenže většina lidí se jen bojí ozvat a raději si v klidu zanádá na [nás živnostníky](#), že si můžeme s časem nakládat po svém.

Je smutné, že občas přes vedením nastavené limity nejede ani srbský vlak a víc než přesně dané dva týdny závodní dovolené z léta nevytřískáte, ale

velmi často stačí pouze otevřít pusu a zeptat se.

Pokud ovládáte aspoň základy asertivity a nebojíte se trochu neplaceného volna v kombinaci s decentním nadpracováním, nejsou tři až čtyři týdny nic nedosažitelného a to už je doba, na kterou se vyplatí vyjet i někam dále.

Pokud vám vedení z jakéhokoliv důvodu nemůže nebo nechce vyjít vstříc, stále nemusíte házet flintu do žita. Při dobrém plánování se dá i v rámci delší expedice vytvořit brzkonávratovou jednotku, která se oddělí a zamíří domů o trochu dříve.

Nemluvte o tom, že 16 dní (pátek večer - neděle noc o dva týdny později) je pro [evropské luhy a háje](#) už celkem rozumná doba.



Bežíme ...

Za zvážení stojí i vycestovat mimo sezónu. Pokud jste pro právě rozběhlý projekt nepostradatelní nebo si vaše firma nemůže v srpnu dovolit kompletně vylidněné kanceláře, proč se nedohodnout na dovolené mimo léto? Spousta destinací vám nabídne **příjemnější podnebí** a kde jindy bývá hlava na hlavě nepotkáte ani živáčka.

Otázka k zamyšlení: V případě, že vám přes všechnu snahu a asertivní úsilí vaší nadřízené nevyjdou vstříc, není na čase **dopřát si pořádné prázdniny** a změnit lokál? Ale uznávám, že to je už pro pokročilé drsnáky, kteří přes veškeré mámení sociálních konvencí dospěli k přesvědčení, že zas tolik času opravdu nemáme...

5) MÁM TÁBOR

Táboroví vedoucí jsou zvláštní sorta. Každý rok stejné místo a stejní lidé spojeni téměř sektářskými rituály je kolotoč, ze kterého je zjevně náročné vypadnout byt' na jediný ročník.

Data táborů různých lidí se skrze celé léto navzájem překrývají a kromě toho se málokdy doplňují s volným časem takto nepostihnutých jedinců nebo jdou dohromady s výše zmíněnou krátkou dovolenou jejich organizátorů.

Na táborový problém existuje jediná odpověď a tou je vidina něčeho nového, co není každý rok podobné a koná se trochu dále, než v tom kouzelném lesíku čtyřicet kilometrů od domova.

Nic víc a nic míň vašim kamarádům od bobří řeky nabídnout nelze. Ještě, že příští rok bude tábor zase, ale do [Kyrgyzstánu](#) se s vámi mohou podívat jen jednou.



Takhle vypadá pořádný tábor, jezera Alaudin, Tádžikistán

6) VÍŠ, MY JSME LETOS CHTĚLI JET NA SPOLEČNOU DOVOLENOU

Taky máte kamarády, kteří se zadali a pak je dva roky nikdo venku neviděl? Tenhle příklad je poněkud extrémní, byť ne výjimečný, ale nejsme poradna pro ztracené přátele, že?

Pokud má milá polovička vašeho prázdninového kumpána [blízko k horám a cestování na divoko](#), máte vyhráno. Stačí mít v zásobě do party ještě někoho dalšího, ať neděláte křena. Ale takhle jednoduché to většinou není.



Kuk ...

Nejen v kopcích živ je člověk a případy, kdy si nejdrsnější horal najde křehké děvče s jinými společnými zájmy a (pochopitelným) odporem k dvacetikilovému batohu nejsou výjimkou. Pokud jsou tyhle hrdličky spolu krátce, nezbyvá než jim dopřát zasloužené líbánky. Zastrasování partnerů vašich přátel by mělo přijít na řadu až trochu později.

Jinak velmi sportovně laděnou nastávající mého kamaráda jsme do [srbské divočiny](#) vytáhli až po šesti letech jejich vztahu. Myslím, že z toho má dodnes smíšené pocity. Znáte ten dojem přesně na hranici mezi traumatem a prima zážitkem?

Příliš však nechápu tuto větu z úst lidí, kteří spolu dva roky bydlí a i když je spojuje mnohé, [představa o letních cestách](#) to rozhodně není. Nevím, kde je problém udělat si dovolenou každý po svém a touhu po exotických mileneckých radovánkách uspokojit někdy

jindy v rámci prodlouženého víkendu.

Abyste nehudrovali, že tohle je jen chlapský pohled na věc, tak osobitý ženský názor na podobnou problematiku, [najdete na blogu Potkáme se ve vlaku](#). Zejména bod čtyři ;)

MYŠLENKA ZÁVĚREM

Téměř všechny překážky jsou subjektivní a jako takové se dají snadno překonat. S objektivními problémy se dá velmi úspěšně bojovat - stačí chtít. I obávaná [ponorka se dá překonat](#).

Když vám někdo nabídne možnost vyrazit do neznáma, jděte do toho, pokud chcete. A pokud nechcete, buďte aspoň upřímní.

Jestli preferujete jiné radosti života, sejdeme se nad těmi, kterým holdujeme společně.

Ale pokud jen trochu chcete vidět svět v podobě, [která není zprzněná hotelovým průmyslem a davy turistů](#), které zajímá jen jestli jejich selfie na facebooku lajkuje dostatečný počet frustrovaných kamarádů, zkuste se zamyslet, jak se s případnými obtížemi vypořádat co nejefektivněji. Bude to stát za to, věřte mi ;)



Pohoda s výhledem na Kavkaz, Gruzie

Tento článek pochází z webu [Za horami.cz](https://zahorami.cz), kde najdeš jeho online verzi včetně případné fotogalerie. Až budeš opět ve spojení se světem, můžeš se také podívat na Facebook [@zahoramicz](https://www.facebook.com/zahoramicz), co je nového.